

கருநாடக சங்கீதம் என்ற சொல் தோன்றிய வரலாறு

முனைவர் மா. மணிகண்டன்

இணை ஆராய்ச்சியாளர், தமிழ்த்துறை
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி

மலர்: 4

இதழ்: 1

மாதம்: ஜூலை

வருடம்: 2019

ISSN: 2454-3993

தமிழிசை என்ற ஒன்றே கிடையாது. இருப்பவை எல்லாம் வேற்றிசையே. தமிழ்ப்பாட்டு இசைப்பின் மேடை தீட்டுப்பட்டுப் போகும். அப்படி மீறித் தமிழ்ப்பாட்டுப் பாடினாலும் அதனைத் துக்கடாப்பாட்டு என்றும் சில்லறை என்றும் உருப்படி என்றும் தமிழ்நாட்டில் இருந்துகொண்டு தமிழ் மண்ணின் வளத்தைத் துய்த்துக்கொண்டு தமிழுக்குத் தீங்கு செய்தவர்களின் தன்னலமான சொல்லால் தமிழிசை, வீழ்ச்சியை நோக்கிச் சென்றது. “தமிழிசை என்பது இக்காலத்தில் கருநாடக சங்கீதமாக மக்களிடையே அறிமுகமாகி ஒருவகைப் பிடிப்பையும் ஏற்படுத்தியுள்ளதை பலரும் அறிவர். காலப்போக்கில் தெலுங்குக் கீர்த்தனைகளும் சமுதாயத்தில் செல்வாக்குப்பெற்ற சூழலில் அந்தணர்கள் பெரிதும் முயன்று தம் வாதத்தால் இசையின் முன்னணிக்கு வந்தனர்”¹. தமிழகத்தில் எவ்வாறு கருநாடக சங்கீதம் உருவாகியது என்கிற வினா அனைவருக்கும் எழுகிறது. திருமறைக்காடு என்ற ஊர்ப் பெயரும் இடமும் மாறாமலே வேதாரண்யம் என்று விளங்குகிறது. இருப்பினும் இரண்டும் வெவ்வேறு ஊர்களாக முடியாது. அதுபோல மயிலாடுதுறை மாயுரமாகி மீண்டும் மயிலாடுதுறையாகியுள்ளது. இவையாவும் அனைவரும் அறிந்ததே. இவ்வாறுதான் கருநாடக இசை உருவாகியது. தமிழிசை வேறு கருநாடக இசை வேறு என்பது இல்லை. ஒன்றன் பெயர் மற்றொரு பெயராகத் திரிந்து உள்ளது.

வட இந்திய நாட்டில் எந்த நேரமும் கைபர் கால்வாய் வழியாக இந்தியாவுக்குள் புகுந்த முகமதியர்களால் இந்து சமயத்திற்கும் கலைகளுக்கும் பெருங்கேடு விளைந்து கொண்டே இருந்தது. 10-11ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கஜினி முகமது படையெடுத்துச் செய்த அழிவுகள் கணக்கில் அடங்காதவை.

இக்காலங்களில் வடநாட்டில் வேதவழிவந்த புராண சங்கீதம் தன் நிலையில் இருந்து மாறிப் புற சங்கீதங்களையும் தழுவிப் புதிய மாதிரியான இந்துஸ்தானி சங்கீதம் என்ற வடிவு கொண்டது. 13ஆம் நூற்றாண்டின்முற்பகுதியில் அலாவுதீனுடைய படைத்தளபதியாக இருந்த மாலிகாப்புர் தெற்கு நோக்கிப் படையெடுத்து வந்தான். இவன் மதுரையை அழித்துச் சூறையாடித் தமிழ்நாட்டில் இருந்த செல்வமனைத்தையும் கொள்ளையடித்து டில்லிக்கு எடுத்துச் சென்றான். அப்போது தமிழ்நாட்டிலிருந்து இசை வல்லுனர்களையும் அழைத்துச் சென்று வடநாட்டில் அழிந்துபோன இசைக்குப் புத்துயிர் கொடுத்து உதவினான் என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் சொல்வார்கள்.

மராட்டியர்களைத் தமிழ்நாட்டினர் வடநாட்டினர் என்று சொல்கிறார்கள். வடநாட்டினர் விந்தியமலைக்குத் தெற்கில் உள்ள அனைவரையுமே திராவிடர் என்று சொல்கிறார்கள். அவ்வாறு சொல்லும்போது அவர்களுக்கு மராட்டியரும் திராவிடர்களே. பஞ்ச திராவிடர் என்ற கூற்றில் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மராட்டியம், கூர்ச்சரம் ஆகிய ஐந்தும் திராவிடம் ஆகும். மலையாளம் அக்காலத்தில் தனிமொழியாக உருப்பெறவில்லை. ஆனால் இவற்றில் மராட்டியமும் கூர்ச்சரமும் வடமொழியிலிருந்து கிளைந்த மொழிகளேயன்றித் திராவிடமல்ல, மராத்தியர்கள், பஜனையையும், நாமச் சங்கீதத்தையும் காலாட்சேப பாணியையும், பிறர் செய்யாத அளவுக்கு வளர்த்தார்கள். மொழியமைப்பின் காரணமாக அவர்கள் நாட்டில் வழங்கிய இசைவடநாட்டிசையேயன்றி தென்னாட்டிசையல்ல. கர்நாடக சங்கீதம் கர்நாடக மாநிலத்தில் தோன்றியதா, தென்னிந்தியத் தமிழர் இசைக்குக் கர்நாடக சங்கீதம் என்ற பெயர் எப்படித் தோன்றியது என்பதனை நோக்கும்போது

“இந்தியாவின் தற்காலத்தையக் கர்நாடக மாநிலத்தில்தான் இது முதன்முதலில் தோன்றியது. பின் பிற இடங்களிலும் பரவியது என்றும் இந்த வகை சங்கீதத்தைத் தோற்றுவித்தவர் வாக்கேயக்காரரான புரந்தரதாசர் என்கின்றனர். இக்கருத்து உண்மைக்குப் புறம்பானது. எனவே ஏற்கத்தக்கது அன்று”². புரந்தரதாசர் ஆதி சங்கீதப் பிதாமகர் என்று அனைவராலும் போற்றி மதிக்கப்படுகிறார் என்பது உண்மையே என்றாலும் அந்த அடிப்படையில் கர்நாடக எனும் பெயரை வைத்து மட்டுமே அவ்வாறு முடிவு கட்ட இயலாது. “கர்நாடக” என்ற சொல்லுக்கு தொன்மையானது என்று பொருள். அதே பொருளில் தென்னாட்டு மாநிலம் ஒன்று தற்காலத்தில் பெயர் கொண்டதால் மட்டுமே அதன் நிரந்தரப் பெயர் கர்நாடகம் என்றாகிவிடாது.

முற்காலத்தில் கர்நாடகா என்ற பெயரில் இந்தியாவின் எந்தப்பகுதியும் இருந்ததில்லை. அக்காலத்தில் இந்து ஸ்தானி சங்கீதம் என்ற ஓர் தனிவகையே இசைப்பிரிவோ கிடையாது என்பதே உண்மை. இந்திய நாடு முழுவதும் முற்காலத்தில் ஒரே இசை நெறியாகக் கர்நாடக சங்கீதம் மட்டுமே நிலவிப் பரந்திருந்தது.

வெளிநாட்டினரின் ஆக்கிரமிப்பிற்கு முந்தையக் காலத்தவரான ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் பாடல்கள் கர்நாடக இசை நெறியில் வகுக்கப்பெற்றுள்ளன. மேலும் அக்காலத்திலேயே வடநாட்டு இசை வல்லுனர்களாலும் கூடக் கர்நாடக சங்கீதம் என்று தற்காலத்தில் பெயர் கொண்ட ஒரே இசைமுறையில் இயற்றப்பெற்ற சமற்கிருத மொழிக் கீர்த்தனைகளும் பஜனைப் பாடல்களும்வடநாடு உட்பட நாடெங்கும் புழக்கத்தில் இருந்து பின்னர் வடநாட்டில் மட்டுமே அதன் புகழ் மங்கிவிட்டது

என்பதும் நினைவு கூறத்தக்கது. பாரத நாடெங்கும் பரவியிருந்த ஒரே சங்கீதமுறை கர்நாடக சங்கீதம் ஒன்றேதான் என்பது சிந்திக்கத்தக்கது.

கி.பி.பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு காலத்தில் சோமேசுவர புல்லோகமால் (116 - 1127) என்ற குறுநில மன்னன் மகாராஷ்டிரத்தை ஆண்டுவந்தான். (தக்காணம்) இவன் இசையில் ஆர்வம் உடையவனாக விளங்கினான். “மானச உல்லாசம்” என்ற சிறந்த நூல் ஒன்றைச் செய்த பெருமை உடையவன். தென்னிந்திய சங்கீதத்தில் ஈடுபட்டு இது தன்னாட்டுக்குத் தென்பகுதியில் காணப்பெற்றதால் அடுத்துள்ள தென்னாடு கருநாடகம் என்பதால் தான் கண்டு போற்றி இன்புற்ற இசைச் சங்கீதத்திற்கு கருநாடக சங்கீதம் எனப் பெயரிட்டான். அக்காலத்தில் தெற்கே இருந்த சங்கீதம் தமிழ்நாட்டுச் சங்கீதம் ஒன்றுதான். இது அவனுக்குத் தெரியாது இருந்து ள்ளது. எனினும் அவன் வைத்த பெயர் நிலைத்துவிட்டது. அது முதற்கொண்டு தென்னாட்டுச் சங்கீதத்தைக் கருநாடக சங்கீதம் என்று வடநாட்டார் வழங்கினர். இவ்வழக்கானது கருநாடக நாட்டிற்கோ கன்னட மொழிக்கோ தொடர்புடையது அல்ல. தமிழ் வழங்கிய பண்ணிசைதான் அப்போது கருநாடக சங்கீதம் எனப் பெயர் பெற்றது எனப் பல அறிஞர்கள் கூறியுள்ளனர்.

கருநாடக சங்கீதம் என்பது தமிழகத்தில் தோன்றியது என்பது யாவரும் மறுக்க முடியாத ஒன்று. இருப்பினும் தெலுங்கிலும் வடமொழியிலும் கீர்த்தனங்கள் தோன்றிய பிறகே இப்பெயர் இன்றளவும் நிலைத்து உள்ளது.

கருநாடகம் என்பது வடசொல்லுமல்ல, தமிழ்ச் சொல்லும் அல்ல. கருமண்

உடைமையால் தக்காணப் பிரதேச நாடு கருநாடகநாடு என்றாயிற்று. இந்தநாட்டில் பேசிய மொழி கருநாடக மொழி, கன்னட மொழி என்றும் ஆயிற்று. கருநாடக சங்கீதம் என்பதும் தென்னாட்டில் நிலவிய சங்கீதமும் தமிழ்ச் சங்கீதமும் ஒன்றே. இதனை அக்கால மக்கள் “தமிழிசை” என்று சொல்லவில்லை. இசைத்தமிழ் என்று சொன்னார்கள்.

சிலப்பதிகார வஞ்சிக் காண்டம் இரண்டிடங்களில் கொடுங் கருநாடகர் என்று குறிப்பிடுகின்றது. கொடும்” என்ற அடை அவர்களுடைய கொடுமையையும் நாகரீக வளர்ச்சி பெறா நிலையையும் குறிப்பிடுவதாகும். மதுரையைக் கருநாடக நாட்டிலிருந்து படையெடுத்து வந்து களப்பிரர் என்ற பெயருடைய ஒரு கூட்டத் தினர் சுமார் கி.பி. 250 இல் கைப்பற்றித் தமிழைப் பாண்டி நாட்டில் ஒடுக்கினார்கள் என்றும், அவர்களை 575 இல் கடுங்கோன் என்ற பெயருடைய பாண்டியன் வென்று மீண்டும் மதுரையில் பாண்டியர் ஆட்சியை நிலைநாட்டினான் என்றும் இராச சிம்மப் பாண்டியனின் வேள்விக்குடிச் செப்பேடு மூலமாக அறியமுடிகிறது. இச்செய்தியைச் சற்றே பிற்காலத்தில் தோன்றிய கல்லாடம் என்ற தமிழ் நூலும் பெரியபுராணமும் அறிவிக்கின்றன. “மதுரை வல்லிய கருநாடக வேந்தன்” என்பது கல்லாடப்பாட்டு (காலம் கி.பி.1050).

“கானக் கடி சூழ் வடுகக் கருநாடகர் காவல்

மானப் படைமன்னன் வலிந்து நிலங் கொள்வானாய்

யாளனைக் குதிரைக் கருவிப் படைவீரர் தின்தேர்

சேனைக் கடலும் கொடு தென்னிசை நோக்கி வந்தான்”

(பெ.பு. கி.பி.1140)

மூர்த்தி நாயனார் புராணம் மராட்டியர் தெற்கேயுள்ள நிலப்பகுதிகளையெல்லாம் தமிழ், அல்லது தெலுங்கு, அல்லது கன்னடம் என்ற வேற்றுமை இன்றிக் கருநாடகம் என்று வழங்கி வந்தது போல்

தமிழரும் விரிவான நில உணர்வு இன்றி, வடக்கிலிருந்ததையெல்லாம் கருநாடகம் என்றே வழங்கி வந்தார்கள் என்பதையும் இங்குக் காணமுடிகிறது.

உடைதலையும் மூளையும் ஊண் தடியும் என்பும் குடரும் கொடங்குருதி ஈர்ப்ப - மிடை போய் பெருநடஞ்செய் பெற்றித்தே கொற்றப் போர்க்கிள் கருநாடரைச் சீறும் களம் (பெ.பு. கி.பி.1145)

கருநாடக மொழி அன்று வளம் பெறாத நிலையில் தான் இருந்தது என்பதையும் செயங்கொண்டார் பாடலால் அறியமுடிகிறது. கடைதிறப்பு என்ற பகுதியில் கலிங்கத்தில் குலோத்துங்கன் படைகள் வெற்றி பெற்றுத் தலைநகருக்கு மீண்டும் வரும்போது வீரர்களை வரவேற்பதற்காகப் பாடும்பகுதி கடைதிறப்பு எனப்படும். போருக்கு நாயகர் அனைவரும் சென்றிருக்க மகளிர் வீடுகளை இரவில் கடையடைத்து உள்ளேயிருக்கிறார்கள். சில பெண்கள் வெற்றி வீரர்களை வரவேற்கலாம் கதவு திறந்து வெளியே வாருங்கள் என்று அழைக்கின்றனர். பிறநாட்டு மகளிரும் கங்காபுரியான கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் இருக்கிறார்கள். கருநாடகப் பெண்களை மற்றவர்கள் விளித்துக் கூறுகிறார்கள்.

**“மழலைத்திரு மொழியிற்சில
வடுகும் சில தமிழும்
குழறித்தரு கருநாடியர்
குறுகிக் கடைதிறமின்” (கலி.ப. 43)**

மழலையொத்த மொழியிலேயே சில வடுகுச் சொற்களும் சில தமிழ்ச் சொற்களும், கலந்து குழறி பேசுகின்ற கருநாடக நாட்டுப் பெண்களே கடை திறவுங்கள் என்பது அவர்கள் கூற்று. இதன் கருத்தாவது கருநாடகம் இன்னும் பண்பட்ட மொழியாகவில்லை என்பதாகும். செயங்கொண்டார் காலம் கி.பி. 1105 சேமேசுவரன் கருநாடக சங்கீதம் என்று குறிப்பது 1116 - 1127

ஆகவே, இருவரும் கூறியதை பொருத்திப் பார்க்கும் போது அவர் குறிப்பிடுவது தெற்கு நாட்டுச் சங்கீதம் என்பது தெளிவாகப் புலப்படும். குலோத்துங்க மன்னன் சிறந்த சாகித்தியகர்த்தா என்பதையும் அவன் சாகித்தியங்களைப் பாடிய தேவி ஏழிசை வல்லபி என்ற இயற்பெயருடையாளர் என்பதனையும் இங்கு சேர்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

“கர்நாடகா அதாவது Carnatic Music என்ற பதத்தைப் பாவித்தவர்கள் ஆங்கிலேயர்கள். தமிழில் நாடு என்பதை அகம் என்று அழைப்பார்கள். தமிழ்நாடு அல்லது தமிழகம் என்பது பொது வழக்கு. தமிழில், “கரு” கருப்பு அதாவது நிறத்தையும் (கருப்பு நிறமக்கள்) “கரு” நடுவில் அல்லது மத்தியில் உள்ளது என்பதையும் குறிக்கும் நாடு என்றால் தேசம் அல்லது சொந்த மண், அகம் என்றால் வீடு, தமிழரின் நாட்டின் பெயர் கரு + நாடு + அகம் = கருநாடகம். ஆங்கிலப்படுத்தப்பட்டு Carnatic State என அழைக்கப்பட்டது. அந்தக் கருநாடகத்தின் இசை Carnatic Music என அழைக்கப்பட்டது. மாநிலங்கள் பிரிக்கப்படும் வரை முழுத்தென்னிந்தியாவையும் Province of Madras என்று ஆங்கிலேயர் அழைத்தனர்.”³ அதனால் தமிழ்நாட்டில் கலைகள் எல்லாவற்றையும் முழுத்தென்னியாவுக்கும் சொந்தமாக அவர்கள் எழுதினார்கள்.

முதற்குலோத்துங்கன் கலிங்கத்தை வென்றான் ஆயினும் அக்காலம் கலிங்கம் கருநாடகம் என்ற திட்டமான நில அறிவு வளர்ந்திராமையால் ஒரு புலவர் அவ்வெற்றி கருநாடர் மீது பெற்ற வெற்றி என்று பாடுவதையும் காணமுடிகிறது. “பாரதநாடு இந்தியா என்றழைக்கப்படுகிறதோ அதே போன்றுதான் இதுவும், கிரேக்கப் படையெடுப்பாளர்கள் இந்தியாவை அடைந்து முதலில் சிந்து நதியை பார்த்தார்கள், அதனால்

அவர்கள் அந்த நாட்டையும் சிந்து என அழைத்தார்கள். நாளடைவில் அது இந்தியாவாக மாறியது. அது போன்றே வட இந்தியர்கள் தென்னிந்திய இசையைக் கருநாடக இசை என்றார்கள். ஏனெனில் கருநாடக மாநிலம் அவர்களுக்கு அண்மையிலுள்ளது⁴ எனக் கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி கூறுகிறார்.

கர்நாடக சங்கீதம் என்ற பெயர் முதன்முதலாக தமிழ்நாட்டுச் சங்கீதப் பரம்பரையில் கன்னட மொழியில் “தேவாநாமா என்னும் பாடல்களாக இயற்றியுள்ள புரந்தரதாசருக்குக் கர்நாடக சங்கீதப் பிதாமகர் என்ற பட்டத்தைச் சூட்டியுள்ளனர் என்பதன் தொடர்பாக உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. புரந்தரதாசர்தான் முதன்முதலில் கன்னடத்தில் சங்கீத சாகித்யங்களைச் செய்தவர். இவர்தான் சங்கீதக் கலையை முறையோடு சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பித்தவர் என்று இவர் சரித்திரத்தில் அறிகிறோம்⁵. இவர் கன்னட மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஏனெனில் கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் ஆகிய மொழிகள் தமிழ்மொழியில் இருந்து வளர்ந்த கிளைகளாகும். “புரந்தரதாசர்தான் ஆதி சங்கீத பிதாமகர் என்று அனைவராலும் போற்றி மதிக்கப்படுகிறார் என்பது உண்மைதான் எனினும் அந்த அடிப்படையிலோ கர்நாடக எனும் பெயரை வைத்து மட்டுமோ அவ்வாறு முடிவுகட்ட இயலாது. கர்நாடகா என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்கு Ancient என்று பொருள். அதே பொருளில் தென்னாட்டுப் பிராந்தியம் ஒன்று தற்காலத்தில் பெயர் தென்னாட்டில் மட்டுமே அதன் நிரந்தரப்பெயர் கர்நாடகம் என்றாகி விட்டது⁶. கருநாடக சங்கீதத்தைக் கர்நாடக சங்கீதம் என்ற தமிழ்ப்பாங்குடன் வழங்குவர். அதற்கு

விளக்கம் கூறும் ஹரிகேசநல்லூர் கே. வேங்கட்ரமணன் “கர்நாடக சங்கீதத் திற்கு அப்படிப் பெயர் எப்படி வந்தது? “கர்நாடகசக என்ற சமற்கிருத சொல்லைக் “கர்ணே + சுடாதி” எனப்பிரிக்கலாம். அஃதாவது செவியில் சஞ்சரிக்கும் என்று பொருள் கர்நாடக சங்கீதம் என்றால் செவியில் சஞ்சரிக்கும் இசை⁷ என எழுதிச்சொல்வது சிந்திக்கத்தக்கது.

பண்டைக் காலத்துத் தமிழிசை எந்தக் காலக் கட்டத்திலிருந்து கருநாடக இசை எனப்போற்றும் வகையில் உருவாக்கப் பட்டது, வழக்கத்திற்கு வந்தது என்பதைப் பற்றிச் சிறிது சிந்திக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது.

சென்னைத் தமிழிசைச் சங்கம் பல்வேறு அமர்வுகளில் பழந்தமிழ் இசை முறையானது இக்காலத்தில் “கருநாடக சங்கீதம்” என்ற பெயரில் நிலவி வருகிறது என்று கூறியுள்ளது. இது தொடர்பாக பல ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்குகள் உடன்பாடாக அமைந்துள்ளமை போற்றுதற்குரியது.

இசையாராய்ச்சியாளர்கள் பலரும் தேவாரப் பண் இடையே இன்றையக் கருநாடக இசையென உருப்பெறக் காரணமாகியது எனக் காரணம் காட்டி நிறுவுவர் இசையறிஞர் ப.தண்டபாணி. திருநாவுக்கரசரின் திருவரங்க மலையைத்தேவாரப் பதிகத்தின் மூலமாக இதனை விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது.

“தலையே நீவணங்காய் - தலை

மாலை தலைக்கணிந்து

தலையா லேபலி தேருத் தாலவணத்

தலையே நீ வணங்காய்”

பண் - சாதாரி: தாளம் - ரூபகம். சாதாரி முல்லைப்பண்ணோடு தொடர்புடையது.

முல்லைப் பெரும்பண் ஏழு இசை களையும் உடையது. அதில் சில இசைகள் குறையும் போது முல்லைத் திறம் என்றும் திறத்திறம் என்றும் வழங்கும்.

திறத்தின் புறநிலையான பின்வரிசையில் 98ஆவது எண்ணை உடையது இந்த சாதாரிப்பண். இதைத்தான் கருநாடக சங்கீதத்தில் பந்துவராளி, காமவர்த்தினி என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

இன்றையப் பல்லவி அனுபல்லவி முறையில் “தலையே நீவணங்காய்” என்றும் முதலடி திரும்பத்திரும்ப பாடப்படும். இந்தத் தேவாரப் பாடலில் இசைமரபு இயற்கையில் அமைந்து இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இந்த முறையைத்தான் பிற்காலத்தில் முத்துத் தாண்டவர் விரிவுபடுத்தி கீர்த்தனை என்ற இசையை உருவாக்கி இருக்கிறார்.

இன்று கருநாடக இசையில் பல்லவி, அனுபல்லவி, சரணம் என்னும் உறுப்புகள் கொண்ட கீர்த்தனை வடிவமே பெருவழக்கில் உள்ளது. “கீர்த்தனை வடிவத்தை கொடுத்த மூலமுதல்வர் முத்துத்தாண்டவரே. இவரைத் தொடர்ந்து மாரிமுத்தாப்பிள்ளையும், அருணாசலக் கவிராயரும் இந்தப் புதிய கீர்த்தனை வடிவத்தைப் பின்பற்றி இசைப்பாடல்களை இயற்றி இருக்கிறார்கள். (இவர்களுக்குப்) பின்னால் வந்தவர்கள் திருவாரூர் மும்மூர்த்திகள் தியாகையர், முத்துச்சாமி தீட்சிதர், சாமா சாஸ்திரிகள் ஆவார்கள். இவர்களும் கருநாடக இசையில் கீர்த்தனை பாடி இருக்கிறார்கள் என்று சொல்வது மிகவும் போற்றுதற்குரிய கருத்தாகும்.

தேவாரப் பதிகங்கள் அவற்றுக்கென ஒரே அடிக்குப் பல சங்கதிகள் போட்டு அது திரும்பத் திரும்ப வெவ்வேறு விதமாக இசைவாணர்களால் பாடப்பட்டு வருவதைக் காணமுடிகிறது. பாடுவோரின் திறமைக்குச் சான்றாக விளங்கும் இந்தப்பாடல் முறைக்கு முன்னோடியாக விளங்கியவர் தாண்டக வேந்தர் திருநாவுக்கரசர் ஆவார். “மாதர்பிறைக் கண்ணியானை” எனத் தொடங்கும் அவரது தேவாரப்பாடல் அந்தக் காலத்திலேயே அதிகச் சங்கதிகள் கொண்டு பாடப்பெற்றது என்று இசைவாணர்கள் கூறுகின்றனர்.

பண்டைக்காலம் முதற்கொண்டு மரபும் பயிற்சியும் கொண்டு வளர்க்கப்பெற்ற தமிழிசையே வேங்கடமகியின் சதுர்தண்டி பிரகாசிகையின் செல்வாக்கிற்குப் பிறகு கருநாடகஇசையாகப்பெயர்பெறலாயிற்று. கருநாடக இசையில் இன்று எழுபத்திரண்டு மேளகர்த்தாக்கள் உள்ளன. மேளங்கள் எனின் ஏழிசைகள் (சரிமபதநி) ஏழு சுரங்கள் ஒழுங்கு முறையில் மேலொலி கொள்ளச் சீருடன் அமைப்பதெனக் கொள்வது மரபு. இசைப் பேரறிஞர் பி.சாம்பமுர்த்தி மேளகர்த்தா இராக அமைப்பைப் பற்றித் தெளிவுபடுத்தியுள்ளதை அவர் எழுதிய The South Indian Music Book III என்னும் நூலில் கண்டுகொள்ள முடிகிறது.

அவர் தந்துள்ள விளக்கத்தில் எழுபத்திரண்டுமேளங்களும் இருமுறையான பெயர் வகையமைப்புக் (Nomendature) கொண்டு இருப்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இருவகைகளுள் ஒன்று கனகாங்கி ரத்னாங்கி முறை மற்றொன்று கனகாம்பரிபேனத்யுதி முறை, சதுர்தண்டிப் பிரகாசிகைக்கு முன்பு இவ்வாறான மேளகர்த்தாப் பிரிவுகள் கருநாடக இசையில் இல்லை என்பது புலனாகிறது. சங்க காலத்திலேயே பண் பண்ணியல், திறம், திறதிறம் என்று இசை தெளிவுணர்வுடன் ஏழிசை,

ஆறிசை, ஐந்திசை, நாலிசை கூறுபாடுகளை வழக்கத்தில் கொண்டு வந்திருந்தனர். நாலிசைக்குக் கீழ் இராகம் அமையுமாறில்லை என்பதையும் உலகத்திற்கு உணர்த்தியுள்ளனர் தமிழர்கள். இவ்வாறாகக் கலை நுட்பங்களை மரபுடன் வளர்த்து வந்த தமிழக வாணர்களுள் மிக நுட்பமாக நுகர்ந்து 11991 ஆதியினங்களைக் கண்டுள்ளனர் என்பதனை முற்கால யாப்பிலக்கணம் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. காலத்துடனும் திணையுடனும் இயைந்த திணைப் பாகுபாட்டுடன் இனிமையும், மேன்மையும் பொருந்திய குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்று ஐம்பெரும் பண்களையும் எழுவகைப் பாலைப் பண்களையும் (செம்பாலை, படுமலைப்பாலை, செவ்வழிப்பாலை, அரும்பாலை, கோடிப்பாலை, விளரிப்பாலை, மேற்செம்பாலை) கண்டு மக்கள் இன்புறுத்தி ஏற்றுக்கொண்டனர்.

இவ்வாறெல்லாந்திறமையுடன் அமைக்கப்பெற்ற தமிழிசையமைப்பு முறைக்குப் பெரிதும் ஒத்துச்செல்லும் பாங்கில் கருநாடக இசையமைப்பு அமையலாயிற்று. தாய்ப்பண்கள் என்றும், அவற்றின் தொடர்பாக எழுந்த கிளைப்பண்கள் என்றும் இருவகையாக அமைந்த தமிழ்ப் பாகுபாட்டுக்கு ஏற்புடைய விதத்திலே மேளகர்த்தாக்களும், சன்னிய இராகங்களும் அமையலாயின.

பெரும்பண்கள் ஏழிசை நிறைவுடையவை என்பதும் கிளைப்பண்கள் ஆறிசை, ஐந்திசை, நாலிசை ஆகிய குறைந்த சுரங்களுடன் உருவாகி சிறு பண்கள் அல்லது இசைப்பண்கள் என்பது தமிழிசையில் காணலாகும் தெளிவுகளாகும். இதனை வைத்து “மேளகர்த்தாக்களையும் சன்னிய ராகங்களையும் பாகுபடுத்தி உணர்கையில் தமிழிசையே கருநாடக இசையாக வேறு பெயர் பெற்றது என்பது புலனாகும்”⁸. இவ்வாறாக மேலும் சில செய்திகளைக் காண வேண்டியது இன்றியமையாததாகும்.

கருநாடக இசையின் முன்னோடி எனக் கருதப்பெறும் புரந்தரதாசர் இன்று சுமார் 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வாழ்ந்தவர். இவருக்கு அடுத்ததாக இந்தக் கருநாடக சங்கீதத்தைப் பாகுபடுத்தி அதனைப்பற்றி ஒரு நூல் இயற்றியவர் தஞ்சாவூரை ஆண்ட இரகுநாதநாயக்கர் என்னும் அரசன் என்றும் தெரிய வருகிறது. இரகுநாத நாயக்கரும் ஏறத்தாழ புரந்தரதாசருடைய காலத்தவராக இருக்கிறார். இதே காலகட்டத்தில் இதற்குச் சற்று முன்னும் பின்னும் “சுதஞ்சாவூர் சமஸ்தானத்தில்தான் இந்தக் கருநாடக சங்கீதம் உருப்படியாக்கப்பட்டிருக்கிறது”⁹. அக்காலத்தைச் சார்ந்த பல்வேறு இசையறிஞர்கள் எழுதிய நூல்களின் கைப்பிரதிகள் இன்றும் தஞ்சாவூர் அரண்மனை சரசுவதி மகால் நூலகத்தில் காணப்படுகிறது.

கருநாடக சங்கீதம் என்ற பெயர் ஏறத்தாழ 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பிறந்தது என்றாலும் இதற்கு இப்போதுள்ள உருவத்தை உண்டாக்கிக் கொடுத்த பெருமை தியாகராச சுவாமிகள், சியாமா சாஸ்திரிகள், முத்துச்சாமி தீட்சிதர் ஆகியோரையே சாரும். இவர்களைச் சங்கீத மும்மூர்த்திகள் என்று இசையறிஞர்கள் போற்றுகின்றனர். இம்மூவரும் தமிழ்நாட்டில் அக்காலத் தஞ்சை மாவட்டத்தில் பிறந்தவர்கள் ஆவர். தமிழ்நாட்டிலேயே வாழ்ந்தவர்கள் என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இன்று உலகத்திலுள்ள சங்கீத முறைகளிலும் உயர்ந்த முறையென்று பாராட்டப் பெறுவது கருநாடக சங்கீத முறை என்பது சங்கீத ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்தாகும். உலகிலுள்ள எல்லாச் சங்கீத சங்கதிகளையும் கருநாடக சங்கீதத்தின் ஞானத்தால் சுலபமாகப் பாடிவிடலாம் என்பதும் இசையறிஞர்களின் கருத்தாகும். “கருநாடக சங்கீத முறையை இவ்வளவு உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்த இந்த மூவருமே தங்கள் சொந்த சக்தியினாலும் பக்தியினாலும் மனோ

தர்மத்தினாலும் இந்தக் கலையில் புகுத்திய புதுப்புது ஞானமெல்லாம் தமிழிற்கும் தமிழ்நாட்டிற்கும் வெளியில் இருந்து வந்து விட்டதல்ல.

அந்த ஞானம் முழுதும் தமிழ் மண்ணில் இருந்து தோன்றி, தமிழ் வழக்குடன் வாழ்ந்து, தமிழ் மக்களால் பாராட்டப்பட்டுத் தமிழ் வள்ளல்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு வளர்ந்ததுதான்¹⁰. இவர்கள் விட்டுப்போன கருநாடக சங்கீதம் இவர்கள் காலத்தில் இருந்ததைவிட இப்போது சிறப்படைந்து விளங்குகிறது. அதற்குக் காரணம் அந்தக் கலையை விருத்திசெய்கின்ற வித்வான்களும், இரசிகர்களும் அபிமானிகளும் ஆதரிக்கும் பிரபுக்களும் தான். இவர்கள் எல்லாரும் தமிழர்களே. இந்த மூன்று பேரிடத்திலும் இசைப்பாடம் கேட்டுக் கொண்ட மாணவர்கள் பெரும்பாலும் தமிழர்களே. தமிழ்நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்தவர்கள். அவர்களில் பெரும்பாலோர் தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள்.

துணை நூல் பட்டியல்

1. மு.அருணாசலம், “தமிழிசை இலக்கிய வரலாறு” ப - 337.
2. செ.வைத்தியலிங்க, “தமிழ்ப்பண்பாட்டு வரலாறு” ப - 124.
3. “நிலா முற்றம்” (மின் இதழ்) ப - 5
4. ‘Tamil nadu is also often: called as Tamil ‘agam’, karu means, black

and also mens central ‘nadu’ mens country and ‘agam’ mens home. Thus Karunaadu meat central country. The name ‘Carnatic’ State. In Tamil the word Karunaadagam is still used. The British renamed the thewitory as Madras. The music of Karnaadagam was called Karunaadaga isai. “புங்கா” (மின் இதழ்) ப - 3.

5. ‘And Kalki Krishnamurthy said Only in Tamilnadu has it reached its pinnacle of glory. But than why is it called Carnatic music? It is similar to Bharath being called India. The Greek invaders when they entered India they encountered the river Sindhu. So the called this country Sindhu, wich in course of time got changed into India. In the some way the North Indians named the South Indian music as Carnatic music because the state of Karnataka was nearest to them’ மேலது., ப - 5.
6. இராமலிங்கம் பிள்ளை, “இசைத்தமிழ்” ப - 54.
7. அனுராதா, “நிலாமுற்றம்” (மின் இதழ்) ப - 4.
8. “அம்மன்தரிசனம்சசு (திங்கள் இதழ்) ப - 28.
9. செ . வை த்தி ய லி ங் க ன் “தமிழ்ப் பண்பாட்டு வரலாறு” ப - 128.
10. மேலது., ப - 130.